

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Chimosz

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Wolskiej

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 04 czerwca 2019 roku

sprawy G. M., syna G. i H. z domu D., urodzonego (...) w miejscowości Ł.

oskarżonego o to, że w dniu 23 października 2018 roku w O., województwa (...), prowadził w ruchu lądowym zestaw pojazdów ciągnik siodłowy marki R. o numerze rejestracyjnym (...)wraz z naczepą marki S. o numerze rejestracyjnym (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie w pobranych próbkach krwi stwierdzono: I – 1,22 ‰, II – 2,06 ‰, III – 1,90 ‰ zawartości alkoholu etylowego,

to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego G. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu G. M. na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego G. M. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu G. M. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 września 2018 roku do dnia 18 czerwca 2019 roku;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego G. M. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

VI. zwalnia oskarżonego G. M. od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Puławach, rozpoznając sprawę G. M. ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 23 września 2018 roku W. B. wraz z ojcem S. B. jechali z L. do N.. Poruszali się obwodnicą L., a następnie drogą (...). Samochodem kierowała W. B.. (dowód: zeznania świadka W. B., k. 19v, 115; zeznania świadka S. B., k. 22v, 114 – 114v)

Na wysokości dzielnicy S. W. B. i S. B. zauważyli samochód ciężarowy z naczepą. Kierował nim G. M.. Kierujący samochodem miał problem z utrzymaniem toru jazdy po jednym pasie ruchu, zjeżdżał na pas awaryjny. Na jednym z węzłów miał również problem z podjęciem decyzji, w którym kierunku jechać. G. M. w ostatniej chwili wybrał pas ruchu prowadzący w kierunku W., a następnie zatrzymał pojazd przy prawej krawędzi jezdni. W. B. zatrzymała się przed tym samochodem. G. M. sprawiał wrażenie półprzytomnego. Następnie kierujący samochodem ciężarowym zaczął ruszać, zaś przed nim ruszyła W. B.. W tym czasie jej ojciec powiadomił policję o zaistniałej sytuacji. (dowód: zeznania świadka W. B., k. 19v, 115; zeznania świadka S. B., k. 22v, 114 – 114v)

Na węźle J. W. B. zjechała z drogi ekspresowej i na parkingu zamieniła się miejscami z ojcem. S. B. wjechał ponownie na drogę ekspresową i jechał za samochodem ciężarowym. (dowód: zeznania świadka W. B., k. 19v, 115; zeznania świadka S. B., k. 22v, 114 – 114v)

G. M. zjechał na parking przy M. w M.. S. B. również zjechał na ten parking. Po chwili G. M. wysiadł z samochodu. Widać było, że jest nietrzeźwy. Zataczał się, miał problemy z utrzymaniem równowagi. Udał się w kierunku ubikacji, jednakże potrzebę fizjologiczną załatwił obok budynku, w którym znajdują się toalety. (dowód: zeznania świadka W. B., k. 19v, 145; zeznania świadka S. B., k. 22v, 114 – 114v)

W tym czasie S. B. z kabiny samochodu ciężarowego zabrał kluczyki. (dowód: zeznania świadka W. B., k. 19v, 145; zeznania świadka S. B., k. 22v, 114 – 114v)

Po powrocie do kabiny ciężarówki G. M. sprawiał wrażenie, jakby szukał kluczyków, przeszukiwał kieszenie, wrócił w kierunku ubikacji. (dowód: zeznania świadka W. B., k. 19v – 20, 145; zeznania świadka S. B., k. 22v, 114 – 114v)

Po chwili na miejsce przyjechał patrol Policji w składzie (...). S. B. wskazał policjantom kierującego samochodem ciężarowym. (dowód: zeznania świadka W. B., k. 19v – 20, 145; zeznania świadka S. B., k. 22v, 114 – 114v; zeznania świadka A. D., k. 64v)

G. M. początkowo twierdził, że na parking przywiózł go kolega, ale nie potrafił wskazać jego nazwiska. Zaprzeczył, jakoby poruszał się samochodem ciężarowym. Następnie stwierdził, że przyjechał na parking około godziny 12:00, jednakże zaprzeczył, jakoby spożywał alkohol. Z uwagi na fakt, iż od G. M. wyczuwalna była silna woń alkoholu z ust, został on zabrany do Komendy Powiatowej Policji w P. celem poddania go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. (dowód: zeznania świadka A. D., k. 64v – 65)

G. M. odmówił poddania się badaniu, w związku z czym udano się z nim do szpitala w P. celem pobrania krwi do badań. W trakcie pobierania próbek krwi G. M. stał się agresywny, w związku z czym zaszła potrzeba wezwania drugiego patrolu Policji oraz użycie środka przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej, co umożliwiło pobranie krwi. (dowód: zeznania świadka A. D., k. 64v – 65)

W próbce krwi pobranej o godzinie 15:40 do fiolki numer (...) stwierdzono 2,22 ‰ alkoholu etylowego. (dowód: protokół pobrania krwi, k. 49; opina z zakresu badań krwi na zawartość alkoholu etylowego, k. 50)

W próbce krwi pobranej o godzinie 16:10 do fiolki numer (...) stwierdzono 2,06 ‰ alkoholu etylowego. (dowód: protokół pobrania krwi, k. 48; opina z zakresu badań krwi na zawartość alkoholu etylowego, k. 50)

W próbce krwi pobranej o godzinie 16:40 do fiolki numer (...) stwierdzono 1,90 ‰ alkoholu etylowego. (dowód: protokół pobrania krwi, k. 47; opina z zakresu badań krwi na zawartość alkoholu etylowego, k. 50)

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o powołane wyżej dowody.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że przekroczył granicę w D., po czym zachciało mu się spać. Dojechał do parkingu, wysiadł z pojazdu i udał się do toalety.

Następnie zjadł kolację w samochodzie i wypił 250 ml – 300 ml wódki. Było to w godzinach 18:00 – 20:00. Wskazał, że przed jazdą i w trakcie jazdy nie spożywał alkoholu.

Wyjaśnienia oskarżonego nie zostały obdarzone wiarą, albowiem pozostają w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami świadków W. B. i S. B.. Świadkowie ci jechali za samochodem kierowanym przez oskarżonego praktycznie od L.. Już wówczas sposób jazdy wskazywał, że z kierowcą pojazdu coś się dzieje. Na parking oskarżony miał problemy z utrzymaniem równowagi, czuć było od niego woń alkoholu. W trakcie rozmowy z interweniującymi funkcjonariuszami policji wskazywał coraz to nowe wersje zdarzenia. Nie sposób uznać, że spożywał alkohol pomiędzy godziną 18:00 a 20:00, skoro pierwsze pobranie próbki krwi miało miejsce o godzinie 15:40, po przewiezieniu oskarżonego z M. M. do P.. Przeczy również temu zapis tachografu. Ponadto świadkowie W. B. i S. B. zeznali, że po przyjeździe na parking oskarżony nie spożywał alkoholu.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego mają jedynie na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej i stanowią przyjętą linię obrony.

Zeznania świadków W. B. i S. B. zostały obdarzone wiarą. Świadkowie ci praktycznie od L. obserwowali pojazd kierowany przez oskarżonego. Świadkowie są dla oskarżonego osobami zupełnie obcymi, w ich zeznaniach nie sposób doszukać się chęci nadmiernego obciążenia oskarżonego. Zeznania są spójne i logiczne, korelują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają.

Zeznania świadka A. D. zostały obdarzone wiarą. Jego zeznania są w istocie relacją z wykonywanych przez świadka czynności służbowych. Wskazać należy, że zeznania te są spójne, logiczne i konsekwentne.

Zeznania świadka D. S. również zostały obdarzone wiarą. Nie stanowiły one jednak podstawy ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd obdarzył także wiarą dokumenty znajdujące się w aktach niniejszej sprawy. Zważyć należy, że dokumenty te sporządzone zostały przez kompetentne osoby w ramach wykonywania przez nie czynności służbowych. Nie były również one kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy w Puławach zważył, co następuje.

Mając na uwadze analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została w pełni udowodniona. Oskarżony w chwili popełnienia przestępstwa był osobą pełnoletnią, a w czasie popełnienia przestępstwa miał pełną poczytalność. Podczas odbierania od niego danych w postępowaniu przygotowawczym podał, iż nie leczył się psychiatrycznie, zatem nie było podstaw do uznania, iż w niniejszej sprawie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Oskarżony jest zatem osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie oskarżonemu winy. Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić mu zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z normami prawa karnego normy te naruszył wypełniając znamiona przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k.

Czynność sprawcza przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k. polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przeanalizowania zatem wymaga, co oznaczają sformułowania „pojazd mechaniczny”, „prowadzenie pojazdu mechanicznego”, „prowadzący pojazd mechaniczny”, „ruch lądowy” oraz „stan nietrzeźwości”. Dopiero bowiem wypełnienie przez oskarżonego wszystkich znamion przestępstwa decydować może o uznaniu go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Pojazdem mechaniczny w ruchu lądowym uznać należy każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszynę samobieżną i motorower (uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74,

OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33; wyrok SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198; uchwała SN z dnia 12 maja 1993 r., I KZP 9/93, OSNKW 1993, nr 5-6, poz. 27).

Bez wątpienia zatem należy uznać, iż oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym, albowiem poruszał się samochodem napędzanym umieszczonym w nim silnikiem.

Pojęcie „prowadzenie pojazdu” było przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego oraz rozważań przedstawicieli doktryny. Dla potrzeb niniejszej sprawy przyjąć należy, iż pojęcie „prowadzenie pojazdu” oznacza wprowadzenie go w ruch oraz nadanie mu kierunku jazdy. (por. R. A. Stefański, Glosa do wyroku SN z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, nr 10, poz. 198). Natomiast „osobą prowadzącą pojazd mechaniczny” jest taka osoba, która spełnia jakąkolwiek czynność związaną bezpośrednio z ruchem danego pojazdu. Będzie nim więc z pewnością kierowca.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż oskarżony był osobą prowadzącą pojazd. Jako kierowca spełniał bowiem czynności związane bezpośrednio z ruchem samochodu, wprowadził go w ruch i nadawał mu kierunek jazdy.

Odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. podlega tylko ten, kto prowadzi pojazd w stanie nietrzeźwości w ruchu, między innymi, lądowym. Powyższe oznacza, że przestępstwo to może być popełnione tylko w miejscu, gdzie odbywa się ruch. Ruchem lądowym jest zarówno ruch drogowy, jak i kolejowy, jednak w niniejszej sprawie należy rozważyć pojęcie ruchu lądowego zawężonego do ruchu drogowego. Przy czym chodzi tu nie o ruch w sensie fizycznym, czyli zmianę położenia przedmiotu materialnego w stosunku do innych punktów, lecz o ruch w znaczeniu prawnym, a więc taki w którym obowiązują określone reguły poruszania się. Jeżeli chodzi o ruch drogowy, to nie budzi wątpiwości, że miejscem, gdzie odbywa się ruch są drogi publiczne, czyli krajowe, wojewódzkie, gminne, powiatowe (art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych – Dz. U. Nr 14, poz. 60).

Nie może budzić wątpiwości, iż oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym – drogowym, albowiem poruszał się po drogach publicznych, czyli w miejscu, gdzie odbywa się ruch drogowy.

Pojęcie stanu nietrzeźwości zostało natomiast zdefiniowane w Kodeksie karnym, w art. 115 § 16. W rozumieniu kodeksu karnego stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dcm³ wdychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Należy stwierdzić, iż nie ma wątpiwości, iż oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości. Badania pobranych od niego próbek krwi wykazywały, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Wyniki tychże badań nie były przed sądem kwestionowane.

Przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. można popełnić z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. W ocenie Sądu oskarżony działał właśnie umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Musiał on bowiem wiedzieć w momencie rozpoczynania jazdy, że znajduje się pod wpływem alkoholu. Zatem oskarżony miał pełną świadomość tego, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, a prowadząc pojazd mechaniczny w tym stanie popełnia przestępstwo. Miał on również obiektywną możliwość zachowania się zgodnego z prawem. Pomimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu. Chciał on tym samym złamać obowiązujące przepisy prawa.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał, że wina oskarżonego nie budzi wątpiwości i uznał go za winnego dokonania zarzucanego mu czynu.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary Sąd, kierując się dyrektywami zawartymi w art. 3 i 53 § 1 i 2 k.k., uznał, że adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Jako okoliczności obciążające sprawcę Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w tym, iż swoim działaniem oskarżony wystąpił przeciwko wielu innym użytkownikom dróg, tak kierowcom, jak i

pieszym. Zważyć należy, iż oskarżony prowadził pojazd po zatłoczonych drogach, w tym po drodze ekspresowej, zaś stan jego nietrzeźwości był znaczny. Sąd wziął również pod uwagę nagminność tego typu przestępstw popełnianych na terenie kognicji tutejszego Sądu, co uzasadnia ostrzejszą reakcję karną w celu zmniejszenia ilości tego typu przestępstw.

Mając jednak na względzie dyrektywę z art. 58 § 1 k.k., Sąd uznał za zasadne w oparciu o art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesić oskarżonemu na stosowny okres próby wynoszący dwa lata. Wskazać bowiem należy, iż oskarżony nie był dotychczas karany.

Art. 42 § 2 k.k. stanowi, iż w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (a takim jest bez wątpienia przestępstwo określone w art. 178a k.k.) Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego określone zostały przesłanki, jakimi kierować winien się Sąd określając zakres oraz czas trwania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Należy tu brać pod uwagę stopień zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do niego doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie także cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania przez niego alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie tu zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy wypadku. Im większe jest to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ratio legis orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, a nadto przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnej podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, OSNPG 1982, nr 8-9, poz. 108).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 4 lat będzie w niniejszej sprawie wystarczające. Analizując zachowanie oskarżonego stwierdzić należy, iż prowadzenie przez niego pojazdów powoduje znaczne zagrożenie. Oskarżony zlekceważył normy prawne mające zapewnić bezpieczeństwo wszystkim uczestnikom ruchu drogowego. Sąd wziął pod uwagę wysoką zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, wielokrotnie przekraczającą dopuszczone w prawie polskim normy.

Stosownie do treści art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 września 2018 roku do dnia 18 czerwca 2019 roku, albowiem stosownie do treści tego przepisu na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, zalicza się okres zatrzymania prawa jazdy lub innego odpowiedniego dokumentu.

Stosownie do treści art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w minimalnej przewidzianej przez prawo wysokości 5.000 zł.

W ocenie Sądu tak ukształtowana kara, środki karne oraz świadczenie pieniężne powinny odnieść właściwy skutek tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. W zakresie prewencji indywidualnej tak orzeczona kara oraz środki karne winny skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa, zaś w zakresie prewencji ogólnej uświadomi społeczeństwu, iż popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. wiąże się z surową reakcją karną.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku